

ਮਹਿਤਾਬ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ ਅਤੇ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਜੇ.

ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, -ਜਵਾਬਦਾਰ

2006 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 309/ਡੀਬੀ ਅਤੇ

2006 ਦਾ ਕਤਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 2

28 ਜੁਲਾਈ, 2006

ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860- ਐੱਸ. 302- ਕਤਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ- ਮ੍ਰਿਤਕ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ 82 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸੱਸ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼- ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ- ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਅੰਤਰ ਇਕੋ ਦਿਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ - ਦੋਵੇਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੰਤਰ - ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ - ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ - ਮਰਨਾ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ-ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਸਾੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ-ਕਤਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ।

ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਉਹ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਭਰਾ ਅਤੇ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੱਕ ਭਾਵ 9 ਮਾਰਚ, 2005 ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਸੰਸਕਰਣ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸੱਟਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਸਾੜ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਹਨ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਜੱਗ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਜੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਲਗਾ ਲਈ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸੱਜਾ ਮੋਢਾ ਸਗੋਂ ਖੱਬਾ ਮੋਢਾ, ਖੱਬਾ ਪੇਟ, ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਸਿਰ ਵੀ ਸੜ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਸਿਰਫ ਸੱਜੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਤੇਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਡੋਲ੍ਹਦਾ, ਸਗੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਜੱਗ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਦੋਂ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਛਾਤੀ, ਸੱਜੇ ਪੇਟ ਅਤੇ ਪਿੱਠ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ ਅੱਖਾਂ ਦੇ

ਖਾਤੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

(ਪਰਾ 21)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਵਿੱਲੀ ਨੈਤਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਅਣਚਾਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਗਲਤ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਿਨਸੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਿਨਸੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦੇ ਸਨ। ਤਿੰਨ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ। ਇਹ ਵੀ ਸਬੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਘਰ ਕਸਬਾ ਕੋਟ ਈਸੇ ਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ 22)

ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਘਰ 'ਚ ਤਣਾਅ ਸੀ। ਇਸ ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਤੰਗ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ।

(ਪਰਾ 23)

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਐਨ.ਐਸ.ਸੋਢੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਐਸਐਸ ਰੰਧਾਵਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਡੀਏਜੀ ਪੰਜਾਬ।

ਨਿਰਣਾ

ਮਹਿਤਾਬ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ, ਜੇ.

(1) ਇਹ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਟੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 366/368 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਧੀਕ ਐਸ ਜੱਜ, ਮੋਗਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕਤਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ , - 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2006/4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2006 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ/ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪਤਨੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਤਹਿਤ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਟਕਾਇਆ ਜਾਵੇ।

(2) ਅਸੀਂ 2006 ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲ, ਭਾਵ 2006 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 309-ਡੀਬੀ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਚੁੱਕਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਫੈਸਲੇ/ਆਰਡਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। .

(3) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਪਤਨੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ 9 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਥਾਣਾ ਕੋਟ ਈਸੇ ਖਾਂ ਦੇ ਏ.ਐਸ.ਆਈ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰੀਬ 7 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਲੜਕਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਰਾਜਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 5-1/2 ਸਾਲ ਹੈ। ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੋਟ ਈਸੇ ਖਾਂ ਵਿਖੇ ਟੈਕਸੀ ਚਲਾਈ। 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਵਾਂਗ ਟੈਕਸੀ ਸਟੈਂਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਰਪ੍ਰੀਤ

ਕੌਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੱਸ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਸੱਸ - ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਅਚਾਨਕ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਵਾਲਾ ਜੱਗ ਲੈ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਈ। ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਉਸ ਨੇ (ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ) 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਦੇ ਡੱਬੇ 'ਚੋਂ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੋਟੀ ਕੱਢ ਕੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਉਹ ਮਦਦ ਲਈ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਚਿਪਕ ਗਏ। ਉਹ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਟ ਈਸੇ ਖਾਂ ਵਿਖੇ ਡਾਕਟਰ ਧਰਮਪਾਲ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਾ ਹਸਪਤਾਲ, ਦੱਤ ਰੋਡ, ਮੋਗਾ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਗੜਦੀ ਦੇਖ ਕੇ 7 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅਨਿਲ ਬਾਗੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ, ਪੇਟ, ਪਿੱਠ, ਦੋਵੇਂ ਪੱਟਾਂ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਾਂ ਸੜ ਗਈਆਂ। ਰੰਜਿਸ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੱਸ - ਵਿੱਲੋ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਇਲਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਅਣਪਛਾਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਰੁਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸ ਦੀ ਸੱਸ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸ (ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ) 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਨੋ ਮਾਰਨ ਦੀ ਨੀਅਤ ਨਾਲ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਅੱਗੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਇਆ ਹੈ।

(4) 8 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਐਸ.ਐਚ.ਓ., ਥਾਣਾ ਸਦਰ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਇੱਕ ਕਿਊ.ਐਸ.ਟੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਬਿਆਨ ਐਕਸ.ਪੀ.33 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਪਤਨੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਅਨਿਲ ਬਾਗੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪਈ ਸੀ। ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਸਿਟੀ, ਸੜਨ ਕਾਰਨ. ਇਸ 'ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਏ.ਐਸ.ਆਈ ਪੁਲੀਸ ਪਾਰਟੀ ਸਮੇਤ ਅਨਿਲ ਬਾਗੀ ਹਸਪਤਾਲ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਪੁੱਜੇ। ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਡਾਕਟਰ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਭਾਵ 9 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਏ.ਐਸ.ਆਈ.ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਫਿਟਨੈੱਸ ਸਬੰਧੀ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਫਿੱਟ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਏ.ਐਸ.ਆਈ., ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੇ ਸੱਜੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ FIR Ex.P35 ਨੂੰ 9 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 3.05 ਵਜੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ 10 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਸੀਜੇਐਮ, ਮੋਗਾ ਪਹੁੰਚੀ।

(5) ਸ੍ਰੀ ਹਰੀਸ਼ ਆਨੰਦ, ਜੇ.ਐਮ.ਆਈ.ਸੀ., ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਨੇ 9 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੁਪਹਿਰ 3.05 ਵਜੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 30 ਸਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਪਿੰਡ ਚੁਗੇ ਵਾਲੀ ਦੀ ਵਸਨੀਕ ਹੈ। (ਫਿਰ ਕਿਹਾ, ਜੋਗਾ ਵਾਲਾ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ)। ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਰਾ ਹੈ। 4 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਸ ਦੀ ਸੱਸ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਜੱਗ 'ਚ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ 'ਤੇ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੌੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ: ਉਹ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਹੋਸ਼

ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਖੁਦ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੱਸ ਇਕੱਲੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਨੋ ਮਾਰਨ ਦੀ ਨੀਅਤ ਨਾਲ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਰੀਜਿਸਟਰ ਇਹ ਰਹੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੱਸ ਉਸ ਨੂੰ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਘਰੋਂ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਦ. ਇਸ ਮਰਨ ਵਰਤ 'ਤੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

(6) ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਗਵਾਹ-ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਹੇਮ ਰਾਜ ਗੋਇਲ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-1, ਡਾ. ਅਨਿਲ ਕੌਸ਼ਲ ਲਿਆਂਦਾ। PW-2, ਹਰੀਸ਼ ਆਨੰਦ, JMIC ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ PW-3, ਗੁਰਸੇਵਕ ਸਿੰਘ PW-4, ਡਾ: ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ FW-5, ਡਾ. ਨਵੀਨ ਸੇਠੀ PW-6, ਡਾ: ਗੁਰਸਰਨਜੀਵ ਗੁਲਾਟੀ PW-7, ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ FW-8, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-9, ਡਾ.ਵਰਿੰਦਰ ਮੋਹਨ ਐਫ.ਡਬਲਿਊ.-10, ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-11 ਅਤੇ ਏ.ਐਸ.ਆਈ.ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-12 ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

(7) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਏ.ਐਸ.ਆਈ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਰਨ ਵਰਤਾਰੇ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.33 ਅਤੇ

ਜੇ.ਐੱਮ.ਆਈ.ਸੀ., ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ Ex.P24 ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਕਮੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਰਹੂਮ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਐਕਸ.ਪੀ.33 ਵਿੱਚ, ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਉਮਰ 22 ਸਾਲ ਦੱਸੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਐਕਸ.ਪੀ.24 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਉਮਰ 30 ਸਾਲ ਦੱਸੀ ਹੈ। ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ Ex.P33 9 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 12.30 ਵਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੀ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ Ex.P24 ਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ 9 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 2.50 ਵਜੇ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰੀਸ਼ ਆਨੰਦ, ਜੇ.ਐੱਮ.ਆਈ.ਸੀ. ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਐਕਸ.ਪੀ.33, ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਸੱਸ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਅਚਾਨਕ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਵਾਲਾ ਜੱਗ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਈ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਕੱਢ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਬਿਆਨ ਐਕਸ.ਪੀ.24 ਵਿੱਚ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, "ਉਸ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੇਰੀ ਸੱਸ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਜੱਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੌੜਨ ਲੱਗੀ ਪਰ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ।" ਮਰਹੂਮ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਐਕਸ.ਪੀ.24 ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਿਆਨ ਐਕਸ.ਪੀ.24 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਭੱਜ ਗਈ | ਇਹ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸਾਬਕਾ. ਪੀ 33. ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ 22 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮੁਟਿਆਰ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। P24 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ 82 ਸਾਲ ਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਵੱਲੋਂ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਬਿਰਧ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਭੱਜ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਬੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਡੰਡੇ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਤੁਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ. ਪੀ 33, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਣਚਾਹੇ

ਵਿਅਕਤੀ ਉਸਦੀ ਸੱਸ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਘਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਪਰ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਬਿਆਨ ਐਕਸ.ਪੀ. 24 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਸੱਸ ਉਸ ਨੂੰ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਘਰੋਂ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਾਬਕਾ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਨਾ 24 ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਣਚਾਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਵਿੱਲੋ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ।

(8) ਇਸ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੱਕ, 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀ33 ਅਤੇ ਪੀ24 ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਮਾਤਾ ਪੀਡਬਲਯੂ-11, ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪੀਡਬਲਯੂ-9, ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ 'ਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦਾ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਸ ਦਾ ਧਰਮ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਅਸਲ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪਾਲਕ ਮਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1. ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.9 ਅਤੇ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਕੇਸ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਕਿਤੇ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਫਸਾਇਆ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦਾ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਆਵੇ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਜਿੱਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਜਿੱਤ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਾਲਕ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ।

(9) ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਹੋਣ ਵਿੱਚ 5 ਦਿਨ ਦੀ ਦੇਰੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-11, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-9, ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇਵੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ 4 ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਮਾਰਚ, 2005 ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੱਕ ਐਕਸ. ਪੀ 33 ਅਤੇ ਪੀ 24 9 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਮ ਐਕਸ. ਪੀ 35. ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖਿਲਾਫ਼ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪੁਲੀਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਡਾ: ਹੇਮ ਰਾਜ ਗੋਇਲ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਐਮ.ਐਲ.ਆਰ ਤਿਆਰ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਜੇਕਰ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ, ਜੋ ਕਿ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਤਰੇਈ ਮਾਂ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਖਮੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ। ਨਾ ਤਾਂ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ PW-11, ਨਾ ਹੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ PW-9 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ਗੰਭੀਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਡਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਅਤੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। P24 ਅਤੇ P33, ਉਸਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਉਣਾ।

(10) ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿੱਲੋ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਘਰ ਵਿਚ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ

ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ 82 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀ ਆਸ਼ਾ ਰਾਣੀ ਡੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ (ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ) ਨੂੰ ਤੁਰਨ ਵਿਚ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਡੰਡੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। 82 ਸਾਲ ਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ 'ਤੇ ਵਿੱਲੋ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਔਰਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(11) ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਬੈੱਡਰੈੱਡ ਟਿਕਟ ਐਕਸ.ਪੀ.ਐਲ.ਓ. ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਐਮਐਲਆਰ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਾਂ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-11 ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਇੱਕ ਨੋਟ 8 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਐਲ.ਐਲ. ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੁੜ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੁਲੀਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੋਈ।

(12) ਦੋਵੇਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ Exs.P33 ਅਤੇ Ex.P24 ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਐਕਸ.ਪੀ.33 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਆ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਮਾਚਿਸ ਦੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਨੱਤਾਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਪੇਟ ਤੱਕ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹਨ। ਆਸ਼ਾ ਰਾਣੀ, DW-1 ਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਛਿੜਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਅੱਖ ਦੇ ਖਾਤੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੱਤ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-9 ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-11 ਨੇ ਵੀ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਵਿੱਲੀ ਨੈਤਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵੱਲੋਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(13) ਅਸੀਂ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਘੋਖ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(14) ਏਐਸਆਈ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦੋ ਟੂ ਐਕਸਡਾਇੰਗੀ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ Exs.P33, ਅਤੇ P24,io ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰੀਸ਼ ਆਨੰਦ, ਜੇ.ਐਮ.ਆਈ.ਸੀ. ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜਤਾਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਮਰਨ ਵਰਤ 9 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਹੌਂਦ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਐਕਸ.ਪੀ.33 ਦੁਪਹਿਰ 12.30 ਵਜੇ ਅਤੇ ਐਕਸ.ਪੀ.24 ਦੁਪਹਿਰ 2.50 ਵਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਪਹਿਰ 2.30 ਵਜੇ ਸ਼ਕੁੰਤਲਾ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ, ਕੋਟ ਈਸੇ ਖਾਂ ਵਿਖੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡਾ: ਗੁਰਸਰਨਜੀਵ ਗੁਲਾਟੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-7 ਅਨੁਸਾਰ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਗੰਭੀਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ | ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੋਗਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਡਾ: ਵਰਿੰਦਰ ਮੋਹਨ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-10 ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਐਸ.ਡੀ.ਸ਼ਰਮਾ, ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਹਸਪਤਾਲ ਮੋਗਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਬੈੱਡ-ਰੈੱਡ ਟਿਕਟ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ, ਉਸ ਨੂੰ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਉਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ

ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਦੁਆਰਾ। ਉਸ ਨੂੰ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 7.30 ਵਜੇ ਮੁੱਢਲੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਬੈਂਡ-ਹੈੱਡ ਟਿਕਟ 'ਤੇ ਮਰੀਜ਼ (ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ) ਦੇ ਭਰਾ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਨਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ) ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਨੋਟ Ex.P31 ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਵੀ ਅੰਗੂਠਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੇ 72 ਫੀਸਦੀ ਅੰਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਹ 7 ਮਾਰਚ 2005 ਤੱਕ ਇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ੇਰੇ ਇਲਾਜ ਰਹੀ। ਫਿਰ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨੋਟ ਐਕਸ.ਪੀ 32 'ਤੇ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਲਏ ਗਏ। ਇਸ 'ਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਵੀ ਅੰਗੂਠਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਡਾ: ਵਰਿੰਦਰ ਮੋਹਨ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ-10 ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਸਬੰਧੀ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਟ ਈਸੇ ਖਾਂ ਵਿਖੇ ਉਸ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਚੰਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ੀਟ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਬੈਂਡ-ਹੈੱਡ ਟਿਕਟ ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਐਲ.

(15) ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਅਨਿਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਸਿਟੀ ਅਤੇ ਡਾ. ਹੇਮ ਰਾਜ ਗੋਇਲ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-1 ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। 7 ਮਾਰਚ, 2005। ਉਸ ਨੂੰ 75% ਝੁਲਸ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ 9 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਪੀ.3 ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਸੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਡਾ.ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 9 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੇਨਤੀ Ex.P5 'ਤੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ 75% ਝੁਲਸ ਗਈ ਸੀ, - ਸਮਰਥਨ Ex.P6. ਡਾ: ਨਵੀਨ ਸੇਠੀ PW-6 ਵੱਲੋਂ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਥਾਣਾ ਸਦਰ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਐਸ.ਐਚ.ਓ. ਨੂੰ ਵੀ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ ਸੀ। ਡਾ: ਹੇਮ ਰਾਜ ਗੋਇਲ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-1 ਨੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਆਪਣੇ ਠਹਿਰ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਮਿਆਦ 30 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 2.45 ਵਜੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ 7 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਲਗਭਗ 9.30 ਵਜੇ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਫਾਰਮ Ex.P9 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਰਾਤ 9.45 ਵਜੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਫਿਲਹਾਲ ਸੂਚਨਾ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਤ 9.45 ਵਜੇ ਬੈਂਡ-ਹੈੱਡ ਟਿਕਟ ਐਕਸ.ਪੀ.ਐਲ.ਓ. 'ਤੇ ਇਕ ਨੋਟ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੋਟ 'ਤੇ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਸਨ। ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ 7 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਐਮਐਲਆਰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਨੋਟ ਐਕਸ.ਪੀ.ਐਲ. 8 ਮਾਰਚ 2005 ਨੂੰ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਪਿਰ ਦੇ ਨਾ ਆਉਣ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। 9 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11 ਵਜੇ ਡਾ. ਹੇਮ ਰਾਜ ਗੋਇਲ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-1 ਨੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਮੈਡੀਕਲ-ਲੀਗਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਨੱਤਾਂ ਤੱਕ, ਸੱਜੇ ਹੱਥ, ਮੋਢੇ 'ਤੇ, ਅਗਲੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਮੋਢੇ ਤੱਕ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਪੇਟ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪਾਏ। ਖੱਬੀ ਬਾਂਹ, ਖੱਬੀ ਬਾਂਹ, ਸੱਜੀ ਉੱਪਰਲੀ ਬਾਂਹ ਅਤੇ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜਖਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਵੀ ਸੀ।

(16) ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਭਾਵ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਨੂੰ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੀ। ਐਸ.ਡੀ.ਸ਼ਰਮਾ, ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਮੋਗਾ ਅਤੇ ਅਨਿਲ ਬੱਤਰੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਸਿਟੀ ਵਿਖੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-11, ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-9, ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ **“ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮੇਰਾ ਅਸਲ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਹੈ**

ਪਾਲਕ ਮਾਤਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਉਮਰ 25/26 ਸਾਲ ਹੈ। ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ PW-11, ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ PW-9 ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਪਤੀ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-11 ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ 9 ਮਾਰਚ 2005 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੀ ਤਬੀਅਤ ਵਿਗੜ ਗਈ ਤਾਂ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅਨਿਲ ਬਾਗੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਥਾਣਾ ਸਿਟੀ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਐਸਐਚਓ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਧਿਰ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇ।

(17) ਦੋਨੋਂ the dying.1declarationsExs.P33 4 ਅਤੇP24 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅੰਤਰ ਹਨ। ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ Ex.P33 ਵਿੱਚ, ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, **“ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਸੱਸ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਅਚਾਨਕ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਵਾਲਾ ਜੱਗ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਈ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਕੱਢ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ।** ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ Ex.P24 ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਐਕਸ.ਪੀ.24 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, **“ਉਸ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੇਰੀ ਸੱਸ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਜੱਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੌੜਨ ਲੱਗੀ ਪਰ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਨੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੇਟੀ ਅਤੇ ਸੈੱਟ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ।”** ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ 22 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੱਜਣ ਲੱਗ ਪਈ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਸ.ਪੀ.24 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ 82 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਤੁਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੇਟੀ ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਉਣ ਲਈ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੇਟੀ ਜਲਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਐਕਸ.ਪੀ.24 ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮਰਹੂਮ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਐਕਸ.ਪੀ.33 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਆਈ ਅਤੇ

ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਐਕਸ.ਪੀ.33 ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ

ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟ ਲੱਗੇ ਹੋਣਗੇ। ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਲੜਕੀ, ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ। ਆਸ਼ਾ ਰਾਣੀ ਡੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੋਟੀ ਲੈ ਕੇ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਤੁਰਦੀ ਸੀ। ਦੋਨਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ Ex.P33 ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੁੱਸਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਵਿੱਲੋ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਔਰਤ ਸੀ। ਸਾਬਕਾ ਪੀ.24 ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸੱਸ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।

(18) The Hon The3 HonTde ApexrCourt in Smt.ePanibenS ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਆਲ ਇੰਡੀਆ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਲਾਅ ਰਿਪੋਰਟਰ 610, ਨੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਹਨ:-

- “(i) ਇੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਦਾ ਕਿ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਉੱਤੇ ਤਾੜਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ [ਮੰਨੂ ਰਾਜਾ ਬਨਾਮ ਐਮਪੀ ਰਾਜ, (1976) 2 ਐਸਸੀਆਰ 764]।
- (ii) ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਐਲਾਨਨਾਮਾ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ (ਯੂਪੀ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਸਾਗਰ ਯਾਦਵ, ਏਆਈਆਰ 1985 ਐਸਸੀ 416); ਰਾਮਾਵਤੀ ਦੇਵੀ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ, AIR 1983 SC 164)।
- (iii) ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਟਿਊਸ਼ਨ, ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੋਲ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿੱਟ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ (ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਰੈਡੀ ਬਨਾਮ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਏਆਈਆਰ 1976 ਐਸਸੀ 1094)।
- (iv) ਜਿੱਥੇ ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। [ਰਸ਼ੀਦ ਬੇਗ। ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ, 1974(4) SCC 264]।
- (v) ਜਿੱਥੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ (ਕਾਕੇ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਐਮਪੀ ਰਾਜ, ਏਆਈਆਰ 1982 ਐਸਸੀ 1021)।
- (vi) ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜੋ ਕਿ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ [ਰਾਮ ਮਨੋਰਥ ਬਨਾਮ ਯੂਪੀ ਰਾਜ, 1981 SCC (CrL.) 581],

- (vii) ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। (ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮੂਰਤੀ ਲਕਸ਼ਮੀਪਤੀ ਨਾਇਡੂ, AIR 1981 SC 617)।
- (viii) ਬਰਾਬਰ, ਸਿਰਫ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਬਿਆਨ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਕਥਨ ਦੀ ਕਮੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। (ਸੂਰਜਦੇਓ ਓਜ਼ਾ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ, ਏਆਈਆਰ 1979 ਐਸਸੀ 1505)।
- (ix) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਇਹ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿੱਟ ਅਤੇ ਚੇਤੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਡਾਕਟਰੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਬਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ (ਨਨਹਾਉ ਰਾਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ, ਏਆਈਆਰ 1988 ਐਸਸੀ 912)।
- (x) ਜਿੱਥੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਕਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ (ਯੂਪੀ ਰਾਜ, ਬਨਾਮ ਮਦਨ ਮੋਹਨ, ਏਆਈਆਰ 1989 ਐਸਸੀ 1519)।

(19) ਦੋਨੋਂ *Bothiitheddyingitdeclarations!*4Exs.P243 ਅਤੇ> P33 ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਭਰਾ ਅਤੇ ਪਤੀ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 4 ਮਾਰਚ, 2005 ਤੱਕ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਭਾਵ 9 ਮਾਰਚ, 2005 ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਅਨੁਸਾਰ,

ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ Exs.P33 ਅਤੇ P24 ਨਿਯਮਾਂ III, IV, VI ਅਤੇ X ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੱਚ ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਗਿਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪਾਨੀਬੋਨ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ (ਸੁਪਰਾ)। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ PW-11 ਅਤੇ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ PW-9 ਦੁਆਰਾ ਸਪੈਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ।

(20) ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ, ਪਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੇਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

- (1) ਸੱਜੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸ਼ੱਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਗਰਦਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਛਾਤੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦੀ ਹੈ।

- (2) ਖੱਬੀ ਉੱਪਰਲੀ ਬਾਂਹ ਦੇ ਮੱਧਮ ਪਹਿਲੂ ਅਤੇ ਖੱਬੀ ਬਾਂਹ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਾੜਨਾ। ਅੰਗ 'ਤੇ ਸੋਜ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
- (3) ਸੱਜੀ ਉੱਪਰਲੀ ਬਾਂਹ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਸੜਨਾ। ਪੂਰੇ ਅੰਗ ਦੀ ਸੋਜ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
- (4) ਖੱਬੇ ਗੋਡੇ ਅਤੇ ਖੱਬੀ ਪੱਟ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪੂਰੇ ਖੱਬੇ ਹੇਠਲੇ ਅੰਗ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਜਲਨ। ਅੰਗ ਦੀ ਸੋਜ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
- (5) ਸੱਜੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਅੰਗ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਪਹਿਲੂ ਅਤੇ ਸੱਜੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ ਬਰਨ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਅੰਗ ਦੀ ਸੋਜ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
- (6) ਨੱਤਾਂ ਸਮੇਤ ਛਾਤੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਪੂਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਲਨ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਸਿਰ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦਾ ਪੈਰੀਨੀਅਮ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰ ਸੜਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ।

(21) ਸੱਟਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਸਾੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਹਨ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਜੱਗ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਜੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਲਗਾ ਲਈ। ਜੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਹੁੰਦਾ,

ਤਾਂ ਸੱਜਾ ਮੋਢਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਖੱਬਾ ਮੋਢਾ, ਖੱਬਾ ਪੇਟ, ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਸਿਰ ਵੀ ਸੜ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸਿਰਫ ਸੱਜੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੀ ਤੇਲ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਜੱਗ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਦੋਂ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਛਾਤੀ, ਸੱਜੇ ਪੇਟ ਅਤੇ ਪਿੱਠ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

(22) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-9, ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-11 ਅਤੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ Ex.P33 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿੱਲੀ ਨੈਤਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਅਣਚਾਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਗਲਤ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਕੋਲ ਨਜਾਇਜ਼ ਹਰਕਤਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-9 ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-11 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਿਨਸੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦੇ ਸਨ। ਤਿੰਨ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ। ਇਹ ਵੀ ਸਬੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਘਰ ਕਸਬਾ ਕੋਟ ਈਸੇ ਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰਾਸਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(23) ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਸੀ। ਇਸ ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਤੰਗ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ।

(24) ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਨਾਲ, 2006 ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ

2 ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(25) 2006 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 309-ਡੀਬੀ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 306 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾ ਕੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 82 ਸਾਲ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਆਰਆਈ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਭਰਨਾ। 10,000 ਪੂਰਵ-ਨਿਰਧਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, 3 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ RI ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਹੈ।

(26) 2006 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 309-ਡੀਬੀ ਨੂੰ ਚੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ